

Лъсътъ бучеше, ехтѣше и сякашъ тичаше въ тъмнината, като човѣкъ подгоненъ отъ буря. Сетне небето се пропука и рухна като стара сграда. Единъ джбъ се люшна и издѣхна. Гората нададе викъ и припадна. И изведнажъ стана тихо, тихо като предъ смъртникъ. Гората въздѣхна и се послуша. Далече нейде все още гърмѣше, ала напѣвно и спокойно, като че ли тамъ се търкаляше каруца. Сетне и това заглѣхна. Небето се очисти, и месецътъ се показа. Замигаха и звездитѣ. Дърветата изправиха клони и заощеждаха дъждовнитѣ капки. Цѣлата гора задиша спокойно. По коловозитѣ потече вода. Едно щурче засвири въ тревата. Земята кипна и набѣбна. Гората се изкжпа, освѣжи се и заспа.

:

Но азъ не вѣрвамъ на това спокойствие на делиорманскитѣ гори. Привидно тѣ изглеждатъ кротки, спокойни, вглѣбени въ себе си, като монаси, ала това не е така. Тия гори сж пълни съ бури и изненади. Тѣ сж луди, луди! Тѣзи джбови гори сж страшно упорити. Люшкатъ се страхотно, но никога не се чупятъ. Дори листата си не хвърлятъ, докато не имъ израстнатъ нови. А тия джбови листа сж дебели, твърди, мазни и никога не се подаватъ на нѣжнитѣ ласки на ефира; тѣ сж свикнали да се борятъ съ вихри и бури. Когато есенята ги охапе, тѣ пожълтяватъ отъ болка, ставатъ кафяви, дори почерняватъ отъ мъжа, но никога не се предаватъ. Дърветата скърцатъ, блѣскатъ се едно въ друго, грамадни джбаци рухvatъ отъ старостъ, ала гората си остава все така изправена и горда.

Зиме кримскитѣ вѣтрове прескачатъ морето и пишатъ по тия мѣста. Сухата трева настрѣхва, кофитѣ на кладенцитѣ се мѣтатъ и скриптятъ. Водата на гьолищата потъмнява, и върху ѝ запълзяватъ гѣсти бръчки. Едри гарвани се люлѣятъ върху клонитѣ и грачатъ прокобно.